

Ö. B. és J.,
mocskos, rojtos
nem jöhettek

Feltámadás
tündöklük
a sírba

N

9. néhány
s korában,
szüleinek
gyerme-
ajtott édes
éve belőle

a békén a

ó bácsi.

ch Dániel 1
Kamermayer
Bydeskuthy
5 kros levél-
mutatott 485
87 frt 72 kr

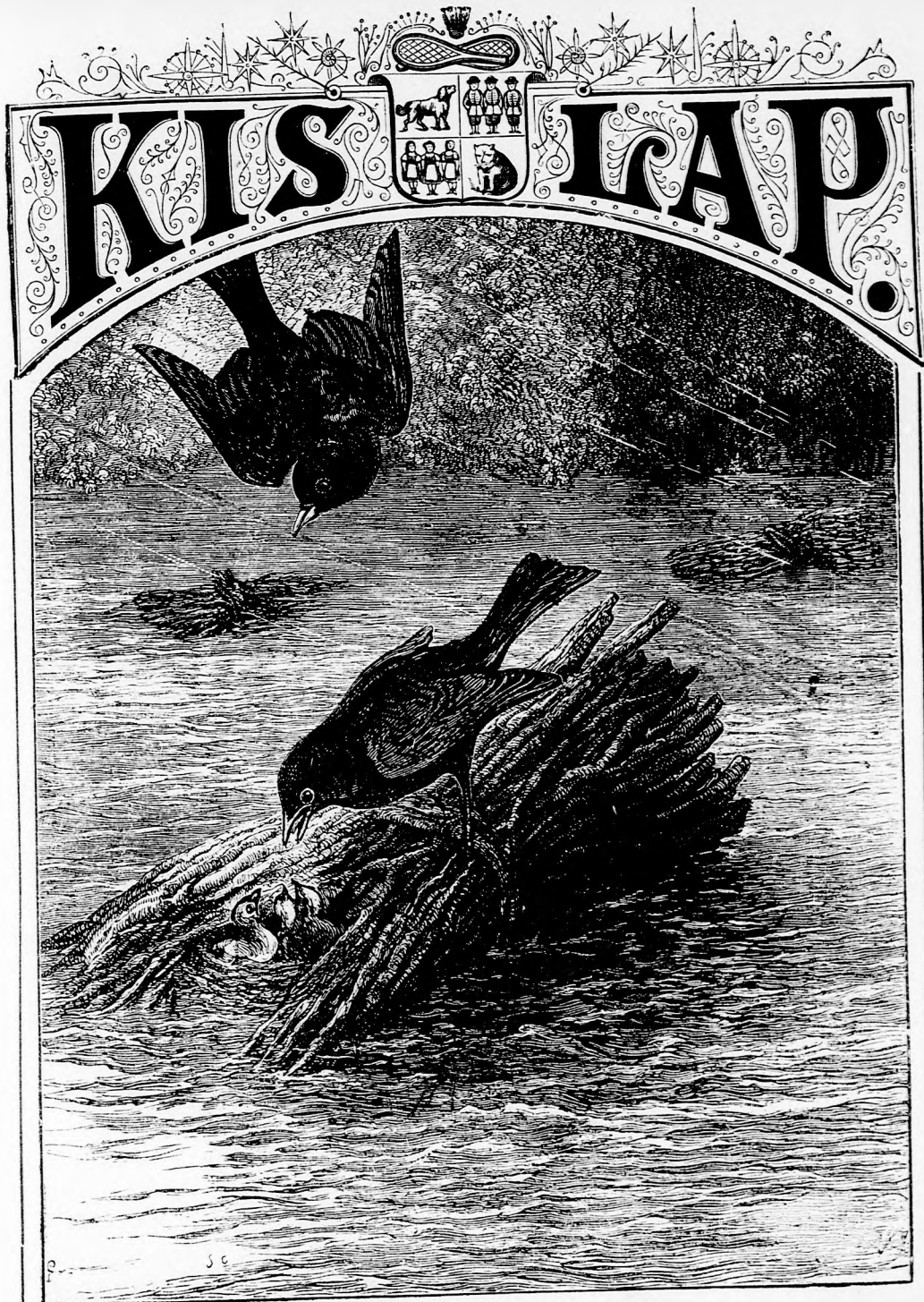
vára: Szabó

vára: Márai
és Albert 50

k mutatva a

kegyes ada-
rgó bácsi.

henaem-épület.
észv. társulat.

Uszó FÉSZEK. (Lásd a 293. lapon.)

ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

E mikor legjobban busultak, egyszerre nagy örömmel ugráltak föl valamennyien. Aladár hangja hallatszott kívülről, amint valakinek mondogatta:

— Csak jöjj, ne félj semmitől... itt két lépcső van, vigyázz, el ne essél. Jaj de gyöngye vagy, hiszen alig állsz a lábadon! Fogózzál belém.

Hirtelen fölnyílt az ajtó és belépett először is nem Aladár, hanem egy ütökopott ruhás, beesett képű, ágról szakadt fiu, — Bandi.

— Uram Teremtőm! kiáltá a dada ijedten. Hát ez micsoda csavargó?

A gyerekek is mindnyájan, ki csodálkozva, ki nevetve, ki gunyosan nézett a furcsa pajtásra, kit Aladár karon fogva kísért előre.

— Már megint valami bolondot tett ez az Aladár, szólt Feri.

— Magyarázni sem kell; valami utszéli tolvajt szedett föl, mondá Etelka.

Leginkább meg volt akadva Piroska. Mikor meghallotta az Aladár hangját, ujjongva ugrott le székéről és sietett kedvence elébe; de mikor látta, kivel jön, meghökkenve állt meg. És mikor látta, hogy Aladár nem is ügyel ő reá, hanem csak a furcsa új vendégre, Piroska rögtön nagy haragot érzett az idegen ellen. Hátat fordított neki és duzzogva kiáltá:

— Micsoda csuf fiu!

Mindebből az árva Bandi igen keveset vett észre. Majd össze rogyott az éhségtől, fáradságtól, betegségtől. Kissé

csodálkozva nézett szét és nem igen értette, miért bámulja mindenki oly nagyon. S mikor Aladár elbocsátotta a karját, a szegény fiu alig birt megállani a lábán, támolygott és el is esett volna, ha egy székbe meg nem fogózik.

A jó öreg dada ennek láttára legott elfelejtette minden ijedelmét, csodálkozását; csak arra gondolt, hogy ez a szegény fiu nagyon szenvedhet, segíteni kell rajta.

— Istenadta szegény fuicskája, hiszen mindjárt elájul! Talán nagyon ki van éhezve, agyon csigázva! Meglátszik rajta.

— Az ám, még ma nem evett semmit, szólt Aladár.

— No, ha csak ez a baja, mindjárt segítünk. Gyere fiam a konyhába.

— Nem, itt adjanak neki valami jó ételt.

De már ebben az öreg dada nem tágitott. Azt ő jobban tudta, kit mi illet meg. Akár hogy ellenkezett Aladár, bele kellett nyugodnia, hogy Bandit kivették a konyhába és ott a szakácsné gondjaira bízták, a ki ígérte, hogy olyan vacsorát ad neki, melylyel akár a király fia is beérheti.

Aladár maga is megéhezett a sok járásban, tehát hozzá látott a vacsorához, miközben elbeszélte, hogy találkozott vele, miként hívta magával s hogy most már Bandi itt marad; elkérte őt azoktól az öregektől, a kinnél eddig lakott.

— No persze, mert az csak addig van, szólt Feri. Hát arra nem gondoltál, mit szól hozzá apácska? Ő bizonyosan nem tartja itt.

— Oh, dehogyan nem!

— Majd meglássuk! Szeretném tudni, mi szükségünk van ilyen kis csavargó sehonnaira?

Piroska nem szólt semmit, de mindinkább elkomolyodva hallgatta Aladár beszédét. Sehogysem tetszett ez neki. Hiszen Aladár nem is gondol reá, csak arra a csuf fiura. Igaz is, hogy Aladár, mihelyt megvacsorált, sietett az apához és hűségesen elmondott neki mindent. Az apa nyugodtan hallgatta végig, aztán így szólt:

— Már láttam ezt a fiút, beszéltem vele, ki is kérdezgettem. Éppen azt mondta el amit te. Ugy láttam, valami apátlan, anyátlan, elhagyott fiu, a ki mégis becsületes, jó fiu maradt. Mivel éppen kerestem egy kis lovász gyereket, a ki az öreg kocsisnak egyben-másban segítsen, hát nem bánom, próbát teszek ezzel a te pajtásoddal, mert azt mondja, hogy tud a lovakkal bánni, ez volt a mestersége. Majd meglátjuk.

Aladár roppantul megörült és nyakába akart ugrani atyjának, de ez aztán még igen komolyan így szólt:

— Hanem ez még az egyik fele a dolognak, kedves fiam. Van itt hiba is, még pedig nagy. Azt én nem engedhetem meg, hogy te uton-utfélen ilyen módon pajtásodnak fogadj akárkit, a nélkül, hogy tudnád, arra való-e, s aztán ide hozd a házamba, meg sem kérdezve, vajjon én megengedem-é? Belátod-e, hogy ez nem járja?

— Be, kedves apa; de nem találkozik ám mindig olyan szerencsétlen jó fiúval, mint szegény Bandi! Olyan jó fiú és annyit szenvedett, éhezett, verték!

— No, hiszen mondtam, hogy a meddig jól viseli magát, itt maradhat. Ha nem csalatkozunk benne, akkor nem fogom sajnálni, hogy befogadtam. De most menjünk tovább, barátocskám! Te azt ígérted Tóni bácsinak, hogy megvárod és nem vártad meg, nagy aggodalmat okoztál neki és nekünk is...

— Oh, kedves apa, de mikor tökéletesen megfeledkeztem róla... hibáztam, megvallom... és bocsánatot kérek is érte.

Ezt Aladár oly őszintén mondta, hogy apja nem tudott reá haragudni. Láttá, hogy Aladár, mint rendesen, jószívűségből cselekedett.

— Ugy-e, apácska, bocsánatot kell kérnem Tóni bácsitól is?

— Természetesen. Ott van a vendégszobában a mamával.

Aladár megindult, de még egy aggodalma volt.

— Igen, de kedves apa, hogy lesz az majd Bandival? Én azt ígértem neki, hogy osztozni fogok vele mindenben...

— Légy nyugodt, majd rendben lesz az. Bandi bizonyosan okosabb, hogysen az ilyen beszédet elhigye. Meg lesz ő elégedve a sorsával.

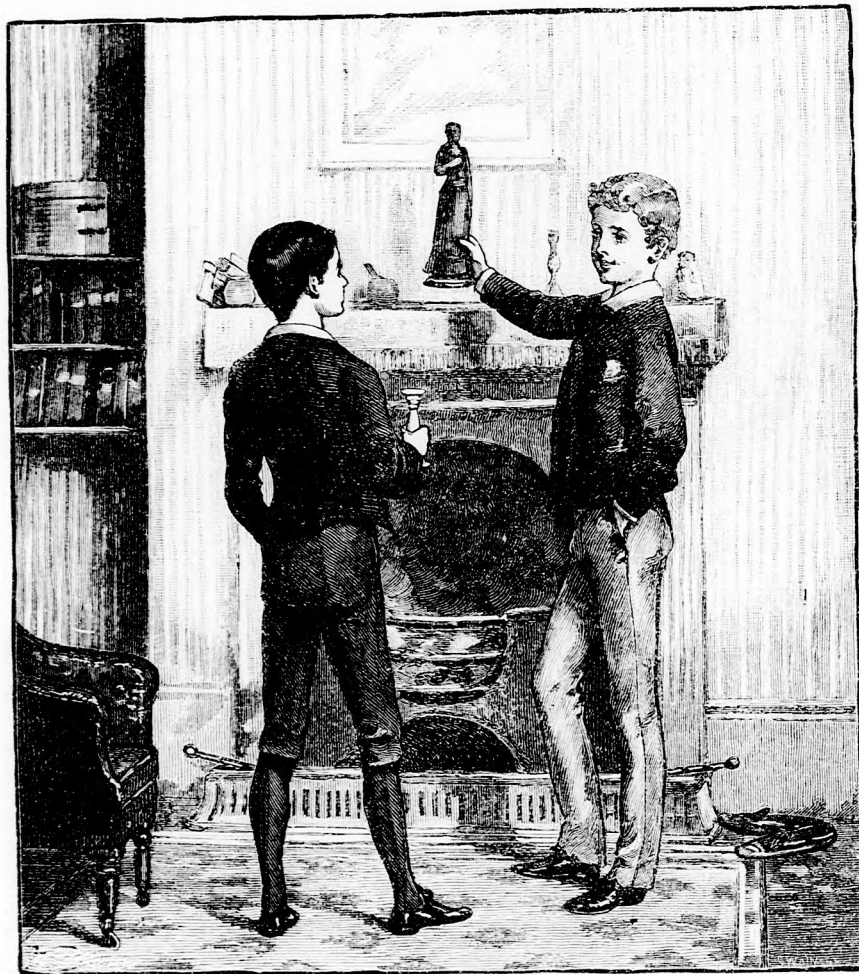
Aladár nem volt egészen megnyugodva, de egyelőre beerte annyival, hogy védenceze itt marad a háznál. Sietett Tóni bácsihoz s neki is elbeszélte a kalandot. Tóni bácsit nagyon érdekelte az árva fiu, nem is haragudott egy csöppet sem Aladárra, sőt együtt sétáltak ki, hogy megnézzék Bandit.

A szakácsné beváltotta szavát: olyan vacsorát adott az új kosztosnak, hogy Bandi talán még soha sem evett olyan

jót. Ki is pihente fáradságát és mióta tudta, hogy megtartják a háznál, olyan boldog volt és olyan jókedvű, hogy verebet lehetett volna vele fogani. Aladár akkor

nyugodott meg különösen, mikor meggyőződött, hogy Bandi csakugyan nem hitte el azt mind, amit odakint beszéltek.

— Jaj, kedves Aladár urfi, tudom én

A MAMA SZOBRA. (Lásd a 293. lapon.)

azt, mi dukál nekem. Az én helyem nem ott van azokban a gyönyörű szobákban, nem is tudnék én ott mit csinálni. Az lesz nekem a nagy örömem, ha majd az Aladár

urfi lovacskáira viselhetek gondot. Ott az én helyem.

— No mindegy, Bandi. Azért ha valami jó ozsonnát kapok, kihozhatom a

felét neked. Mondtam, hogy osztozni fogunk. Aztán, ha jó gondját viseled Szellőnek meg Villámnak, apácskám is szeretni fog. De igaz a! Hiszen még nem is láttad a lovacskáimat! Gyere csak, mindjárt megmutatom.

Kimentek az istállóba és megnézték a lovakat. Aladár nagy örömeire éppen az ő kedvence, a Villám tetszett meg jobban Bandinak. Így aztán teljesen megelégedve tértek mind a ketten nyugalomra.

Volt azonban ez este valaki, a ki nagyon elégedetlenül pihent le éjszakára. Ez pedig a kicsi Piroska volt, ki bosszúsággal, irigységgel szívében feküdt le és indulatában nem tudott mást tenni, mint hogy bábuját vette magához az ágyba és annak panaszolta el bajját.

— Látod, kedves Viczuska, látod! Aladár nem Piroskát szereti többé, hanem azt a csunya fiút. . . azt a gonosz, förtelmes fiút!

Addig-addig panaszkodott, míg végre belefáradt és elaludt. De még álmában is haragudott arra a hivatlanul ide toppant, csuf fiúra.

Bandira azonban másnap alig lehetett ráismerni. Megmosdatták, kócos haját lenyirták, tisztességes ruhát adtak reá. Így már mindjárt nem látszott olyan ágról szakadt csavargónak. És mire pár hét eltelt, a rendes jó életmód mellett egészen megerősödött, izmos lett, elhagyta az a sápadt, beteges szín, élénk, fúrge és vidám lett, úgy, hogy alig mondta volna valaki, hogy ez az a szegény ficzkó, a kit Aladár ott a folyó partján szedett föl.

(Folytatása következik.)

A MAMA SZOBRA.

(Képpel a 292. lapon.)

MILYEN boldog az én Gyula bátyám!
Irigyelném, hogy ha nem csodálnám!
Valamennyünk drága büszkesége,
Családunknak pompás ékessége!

Tehetsége már korán bevállott:
Nincs egy éve, hogy szobrásznak állott;
S íme nézzed — gyöngyen kifaragva
Kedves anyám szeretett alakja!

Imént fejtém ki a katulyából —
S míg apával sétán vannak távol,
A párkányra helyezem vigyázva:
Így essék rá első pillantása.

Ily ünnepünk régen volt a házban!
Szívem, érzem, ég az örömlázbán.
Édes anyám szeretett alakja. . .
Ma van apám születése napja!

USZÓ FÉSZEK.

(Képpel a czimlapon.)

ZHOGOTT a tavaszi eső sűrűn, hosszan, csak néha-néha szünt meg egy kicsit, mintha pihenőt akarna tartani, hogy aztán annál jobban rákezdhessen újra. Jó is az, mikor jól megázik a föld, kikél a vetés, gazdagon nő, s terem minden. Hanem a jóból is megárt a sok; és a sok esőből, ha már nagyon sok, utoljára is baj lesz: megáradnak a patakok, folyók, kicsapnak a medrökből és jobbra-balra messze elárasztják a földeket.

Ugy volt biz' az: egy kis árviz támadt ott a folyó mentén és panaszkodott is egyik-másik gazda, hogy el van öntve a vetése. De hát nem volt éppen nagyon nagy a baj, csak annak a szegény madárpárnak, annak volt nagy a szomorúsága.

Mert nekik elvitte az árviz a hajlékukat mindenestől.

Messze fönt, a hol bozótos a part, még az őszön rőzsét vágtak a falusiak és csomókba kötözték. Ott maradt egy rész és tavaszkor egy madárpár egyik rőzsecsomóba rakta a fészket. Nagy bokor tövében jól elrejtett, szélről, naptól védett helyen hevert a száraz rőzse s mikor a fészkekben kikeltek a kicsinyek, nem kellett attól félni, hogy agyonütik magukat, ha valamiképp kiesnek a fészkekből. Vigan és boldogan élt a madárcsalád, nem is volt semmi baja egészen addig, míg az a sok eső be nem köszönt.

Magát az esőt nem igen bánták. Van sűrű, olajos tolluk, azon keresztül nem hat az eső, a kicsinyeket pedig betakarták szárnyaikkal, miként gondos madárszülőkhöz illik. Így várták türelmesen, míg az esőnek tetszeni fog megszűnni. Csakhogy más nagy baj támadt ám.

A mint ott üldögéltek a fészkekben, egyszerre csak valami furcsát vettek észre. Nem a fű zöldelt alattok, hanem víz csobogott mindenfelé, a merre csak láttak. Mintha tenger közepére jutottak volna. És a víz egyre csak áradt, míg végre fölemelte a rőzsecsomót és vitte magával, be a folyó medrébe s ott mind sebesebben sodorta magával. Az öreg madarak megriadva röppentek föl. Nem voltak ők szokva a hajózáshoz, rá nem mertek volna szállni a ringó rőzsecsomóra. Ők ketten öregek el is menekülhettek volna, — de mi lesz szegény kicsinyeikből? Ezek nem tudták, milyen veszedelemben forognak: csak egyet forduljon a rőzsecsomó s ők kibuknak a vízbe, végük van. De az öregek látták ezt s kétségbeesve röpkedtek a víz fölött, veszendő fészkek, fiaik mellett. Már messze voltak régi honuktól, de nem váltak el fiaiktól s keservesen sipogtak, nem tudva segíteni rajtuk e nagy veszedelemben.

Ott álltunk a parton többen, nézve, árad-e még a víz? Egyszerre szemünkbe ötlött a nyugtalanul repkedő madár pár. Nem vízi madarak, mit akarhatnak? Sokáig nem birtuk megfejteni.

— Fészkek van ott a rőzsében, elsodorta a víz.

— Csakugyan! Szegény madarak! Segítsünk rajtok.

Közel volt egy csónak, mi hamar oda eveztünk és kiemeltük a fészket. Az öreg madarak most még inkább meg voltak ijedve: nem tudták, mi történik. Messziről azonban szemmel tartottak és jól látták, hogy a fészket egy sűrű bokorba biztos helyre tettük le.

Mikor eltávoztunk, a madárpár rögtön ott termett a fészkeknél és bizonyosan nagy volt az öröm. Ott föl is nevelték baj nélkül a kicsinyeket, melyek a szülei hű szeretetnek köszönhették menekvésüket. Mert ha az öreg madárpár aggódva nem követi az uszó fészket, mi sem veszszük észre s a tehetetlen kis madarak utóljára is belevesztek volna a folyóba.

SIRALMAS BŰCSU.

(Képpel a 261. lapon.)

ISTEN veled, Bőzsi lelkem,
Isten veled, jó barátom!
Már én nekem el kell mennem,
Ne busítson távozásom!

Játékomat, ha akarod,
Emléül itt hagyom néked —
S most nyakamba fonva karod:
Vessünk a bucsúnak véget!

Mesze megyek — el egészen
Oda, hol a kertecske ínt.
S találkozónk mikor leszen? . .
Este együtt játszunk megint.

A MEGLAKOLT HIUSÁG.

— Színmű három változásban, —

Irta: RÓZSA néni.

Személyek:

ERDÖSY kereskedő
 ERDÖSYNÉ neje
 KÁLMÁN gyermekek
 PISTA egy falusi fiú
 LIGETHY } vendégek.
 FODOR }

Első jelenet.

(Történik Erdösy ur házában.)

Erdösy. A mi Kálmán fiunk már megint fel-alá jár az udvarban könyvvel a kezében. Ugy sejtem: ez inkább hiúságból történik, mit tanulási vágyból.

Erdösyné. És honnan ered a gyanud, kedves férjem?

Erdösy. Honnan? Nem veszed észre, hogy tekintget majd jobbra majd balra: észreveszik-e?

Erdösyné. De hisz bizonyítványai szerint Kálmán szorgalmasan tanul, s mindenki azt mondja, hogy korához képest már sokat tud.

Erdösy. Azt is helyben hagyom; de ha alapos a félelmem, hogy a tudás őt hiuvá teszi, akkor ezerszer jobban szeretném, ha még semmit sem tudna, s megmaradt volna továbbra is szerény fiunak.

Erdösyné. Azt szeretnéd, ha még semmit sem tudna? . . .

Erdösy. Azt én, kedves nőm. Az olyan, aki nem bír tudományos ismeretekkel, de e mellett szerény, dolgoz és becsületos: sokkal hasznosabb az egész emberiségre nézve, mint a legnagyobb tudós, kit tanulmánya kevélyé és felfuvalkodottá tesz.

Erdösyné. De hát a tudás és a dolyf kizárja egymást.

Erdösy. Ó kedvesem, tapasztaltam már én ennek az ellenkezőjét.

Erdösyné. Reméljük, hogy Kálmán gyermekünknel ez nem úgy fog lenni.

Erdösy. Adja a jó Ég! Ugy hiszem, legjobb lesz, ha ma elviszszük magunkkal falura, hogy ott néhány hónapot szabadon töltsön. — De hisz itt jön ő maga.

Második jelenet.

(Az előbbieket, Kálmán, majd Pista).

Kálmán (kezében a nyitott könyvvel, anélkül, hogy szemét róla levenné.) Édes anyám! Megint itt van az az együgyű fiú, aki a portékáit árulgatja erre felé.

Erdösy. Kálmán! Mi jögon mered te ezt a fiut együgyűnek nevezni?

Kálmán. Hogy ne? Mikor nem tanult semmit!

Erdösy. Azt akarod mondani ugy-e bár, hogy könyvekből nem tanult semmit? Hát ha ő olyant tud, amihez te nem is értesz? Csalatkozol fiam, ha azt véled, hogy ész és ügyesség csak a könyvekből merithető. Eléga beszédből. Elhatároztam, hogy falura megyünk s te velünk jösz. Készülj s aztán jöjj hozzám a szobámba. (Erdösy el.)

Erdösyné. Mondjad meg Kálmán annak a szegény fiunak, hogy várjon, le fogom küldeni hozzá a szakácsnét. (El.)

Kálmán (Pistához.) Te! — Ide jöjj s itt várj!

Pista (belép.) Jó napot kívánok ifjurarom.

Kálmán. Alázatos szolgája! (Gúnyosan meghajol.)

(Pista a falhoz támasztja kosarát, kalapját továbbra is a kezében tartva. Kálmán fel s alá jár a szobában; ha Pista elé jő, kigunyolja. Pista csodálkozva néz reá, nem tudja, Kálmán mit akar.)

Kálmán. Hallod-é te! Mekkora a hold?

Pista. Hát akkora, mint egy nagy kenyér.

Kálmán. Ha, ha, ha! Te tudatlan! (Pista merően néz Kálmánra, ki folytatja a járkálást.)

Kálmán. Hát azt tudod-é ki fedezte föl Amerikát?

Pista. Hogy tudnám ifjuram? Nincs az benne a bibliában, de még a katekizmusban sem.

Kálmán. Ha, ha, ha! Nevetnem köll ezen a tudatlan filkón. Mintha bizony azt a bibliából lehetne megtanulni. (Pista hallgat, Kálmán járkal.)

Kálmán (a Pista kezeire mutatva.) Hé, hol vetted ezt az elefántbőrből készült keztyűt?

Pista. Engedelmet kérek, ez a magam mezitelen keze.

Kálmán. Huh! Hisz czipőtalpat lehetne hasítani belőle, olyan vastag rajta a bőr.

Pista. A munka töri meg az ember kezét. Az én kezem sem a heveréstől durvásodott meg. Maga, urfi, könnyen beszélhet, mert gazdag szülői vannak. De ne higye, hogy ezért tán meg-

irigylem az urfi életmódját. Szorgalmasan dolgozni s mindenkinek békét hagyni, alighanem többet ér néha a sok tudománynál. Istennek ajánlom! (El akar menni.)

Kálmán (magában.) Ugy veszem észre, a fiu megsértődött. No nézze meg az ember! — De nini, hisz nekem utra kell készülnöm. (El.)

Harmadik jelenet.

(Falun az erdő szélén. — Erdősy, Erdősyné, Kálmán, Ligethy, Fodor: a két vendég.)

Erdősy. Milyen szép az este! Azt

leáldozó nap pompás színekben tündököl. A nyugati égboltozat nagyon tiszta.

Erdősy. Az egész természet oly csöndes és hallgató. Figyeljünk csak, mily bájosan csattog a közeli bokorban egy fülemile.

Fodor. Valóban főséges! Isteni hangok, melyeket utánozni nem lehet.

Erdősy (Kálmánhoz, ki egy könyvvel kezében kissé messzebb távozott.) Kálmán! Jer csak ide s maradj együtt a társasággal. Hallod a fülemile énekét?

Kálmán. Egy hasznos olvasmányt találtam e könyvben, amely engem sokkal jobban érdekel mint a fülemile éneke.

Ligethy (Erdősyhez fordulva.) Ha ezt a fiu komolyan mondja, akkor csak sajnálkozni tudok fölötte, s nagyon kár, ha a természet szépségében nem tud gyönyörködni.

Erdősy. No csak jer ide Kálmán, ne ne légy akaratos!

Kálmán (mindig tovább menve.) Oh, engedje meg édes atyám, hogy folytathassam az érdekes olvasmányt.

Erdősy. Jó, tehát csak

folytasd, s menj a hova tetszik.

Erdősyné. De Kálmán! Még eltévedsz az erdőben!

Erdősy. Csak hagyd menni, ha nem

akar engedelmeskedni atyjának. (Mind távoznak.)

Kálmán (utánnok nézve.) Csak hogy már elmentek! Nem kell többé álnokoskodnom. (Zsebre dugja a könyvet.) Mit is fognak ezek az urak rólam mondani? Valóban kíváncsi vagyok reá! Ha kívánságom teljesülne, most madárka szeretnék lenni, hogy utánok repülve meghallhatnám mit beszélnek felőlem. De hopp!... még valami jobbat gondoltam. A bokorba fogok osonni, s mindig tovább megyek, úgy hogy ne vegyenek észre s azt gondolják, olvasás közben tévedtem el. Hallottam már, hogy a tudósok is így szoktak tenni. Nyilván engem is tudósoknak fognak mondani, s képzelem mennyire meg fognak majd dicsérni! De hallom lépteiket, jönnek már vissza. Szaladok, hogy észre ne vegyenek. Gyorsan! (Elfut a közeli bokorba.)

Negyedik jelenet.

(Előbbieket Kálmán nélkül.)

Erdősy. Hol is maradhat csak az a furecska gyerek?

Erdősyné. Nem megmondtam előre? Istenem, csak ne tévedt volna messzire!

Erdősy. Légy nyugodt! — (Kiáltva.) Kálmán! — Hé Kálmán! Hol vagy? Nem hallod? Kálmán!

Ligethy. Menjünk! Mindenikünk keresse más felé. Erdősy barátom maradjon itt nejevel, én jobbra megyek.

Fodor. Én pedig az ellenkező oldalra megyek. Ne tessék aggódni, majd csak megtaláljuk. (Ketten elmennek.)

Erdősyné (rövid szünet után.) Nem hallok semmit, minden csöndes. Egek! Ha nem találnák meg!...

Erdősy. Ugyan, már milyen beszéd! Ha eltévedt volna az erdőben, messzire nem juthatott benne s farkasok nem lakják.

Erdősyné. Jaj, mi lesz a szegény fiúból, ha kénytelen volna az éjet az erdőben tölteni!?...

Erdősy. Azt igen jól tudod kedvesem, hogy én Kálmánt épúgy szeretem mint te; de az igazat megvallva nem igen szomorítana meg, ha barátaink nem akadnának rája.

Erdősyné. Hogy érted ezt?

Erdősy. Tökéletesen meg vagyok már most győződve a felől, amit ma reggel csak sejtettem; a fiu roppant hiu, és minden amit tesz, csak azért történik, hogy megdicsérvék. Nem kételkedem, hogy az előbb is csak azért távozott el tőlünk, és tette magát mintha el volna mélyedve az olvasásba, hogy az idegenek előtt feltűnjék. Különbösen ha jó messze tévedne se nagyon bánám. Meglehet, hogy ez a kis kaland javára fog szolgálni.

Erdősyné. Csak ne volua oly közel az este. Istenem! Itt jönnek mindketten ő nélkül!

Fodor. Minden fáradságunk hiába volt. A fiu nem található sehol. De ki fogjuk kutatni az egész erdőt, s előbb hazatérni sem akarunk míg magunkkal nem hozzuk.

Erdősy. Uraim! Kérem önöket, ne fáradjanak tovább. Megvan a saját okom, miért kívánom, hogy a kutatást félbe hagyják. Akarom, hogy a fiu maga segítse ki magát a hinárból, melybe saját hibája által esett.

Erdősyné. De édesem! Gondold meg! A mi egyetlen Kálmánunk!...

Erdősy. Mindent megdöntöttem. A fiu már tizenegy éves. Ha eszét használni tudja: a felkelő hold állásáról, vagy az esti szellő fuvásáról könnyen megtalálhatja a haza vezető utat.

Erdősyné. De ha...

Erdősy. Ha nem értené módját, e jelek nyomán hogyan igazodjék el s kénytelen volna az éjet az erdőben tölteni: az sem árthatna meg neki. Az éj ilyenkor még nem hideg, fenevadaktól szintén bátorságban van az erdő, s éhen sem fog meghalni. Légy nyugodt! Ha még nincs nagyon elrontva, ez a kis tapasztalás erősen fog hozzá járulni a javulásához. Jer kedvesem, jöjjenek barátim! Én, mint a fiunak atyja, jól tudom, mit cselekszem. (Mindnyájan el.)

Ötödik jelenet.

(Változás. Erdő.)

Kálmán (aggódva.) Mit cselekedtem? Hogy találom meg az igaz ösvényt? Már öreg este van s nem tudom a járást. — (Kiált.) Apám! Édes atyám!... Nem felel senki. Oh Istenem! Mibe kezdjek már? (Sir.) Atyám! Oh drága jó mamám! Hol vannak? Feleljenek! Jaj! Mi mozog itt a bokorban? Hátha farkas!... Segítség! Segítség!

Pista (a ki a lármára odafut.) Mi történik itt? Ki kiabál oly nagyon? (Megismeri *Kálmánt*.) Ne ne, hogy kerül ide az ifiur?

Kálmán (*Pista* kezecit megragadva.) Oh, kedves jó Pistám! Eltévedtem az erdőben.

Pista (eleinte nagy szemeket mereszt reá s aztán elkezd hangosan nevetni.) Ha ha

ha! Szépen vagyunk! Kinek néz ifjúrám engem? Én? A maga kedves jó Pistája? Hi, hi, hi! Tévedni tetszik, hisz én csak az az együgyü paraszt fiu vagyok. Nem emlékszik már reá? Juj, bocsássa el a kezem! Olyan erősen szorongatja, szinte fáj, ámbátor elefántbőrük van!

Kálmán. Oh, legjobb barátom, felejtst el a sértéseket, melyeket rajtad elkövettem. Légy irgalmas, vezess vissza szülőimhez. Jutalmadat tőlük meg fogod kapni.

Pista (fel s alá jár.) Aztán igazán tudja, ki fődözte fel Amerikát?

Kálmán (szégyenkezve.) Oh!

Pista (az ég felé tekintve.) De mondja csak meg nekem, tudós urficskám, tulajdonképpen mekkora is a hold?

Kálmán (siránkozva.) Légy irgalmas!

Pista. No lássa, urficska: lehet az ember tudatlan paraszt fiu, megjön az ideje, a mikor mégis lehet egy kis hasznát venni. Ugy-e bár, többet érne most, ha Amerika helyett, az igazi utat fedezné föl, mely az erdőbül kivezet? Lássa, olyan magam fajta buta fiu tudja itt a járást mappa nélkül is.

Kálmán. Beismerem, hogy nagyot hibáztam, de fogadom lelkemre, hogy többé nem kevélykedem.

Pista. Jó; de lehet, hogy az urfi csak mondja, s mihelyt a bajból kimenekült, újra visszaesik a régi hibájába. Előbb csak érezze az urfi, mit tesz az: lenézni szegény szülők gyermekét, amiért nem részesülhetett tanításban. Különben meg fogom mutatni, hogy: bár ha tudatlan, de becsületes paraszt fiu boszuvágyó nem lehet. Az éjt velem töltheti ott, a hol a lovakat őrzöm. Reggel majd elvezetem haza.

A szűrőm felét megosszuk, meg ezt a kis kenyeret, szalonnácskát is. Menjünk no!

Kálmán. Te nagylelkű, te jó fiu! Bocsáss meg!

Pista (egy tölgyfa alá heveredik.) Tesék csak urfi, helyezkedjék el kényelmesen. Már most vacsoráljunk meg. Ne vegye rossz néven, hogy csak ilyen egyszerű az estebédünk. (Esznek.)

Kálmán. Hát hol is hálunk, Pista?

Pista. Itt la! (A pázsitra mutat.) Ez itt ma az én hálószobám és (a szűrét kiteríti) ez itt az ágyunk. Tegye kényelembe magát.

Kálmán. Jaj! Az egész éjszakát a szabad ég alatt fogjuk tölteni?

Pista. Biztosítom ifjúrám, hogy még a királynak sincs különb párnája, mint a fa mohos töve. Nézze csak, hogy ragyog felettünk a sok csillag, mintha mind drágaköbül volna. Ez aztán a takaró! És ott (a holdra mutatva) az a mi éjjeli lámpásunk. Nos, hogy érzi magát?

Kálmán. Oh kedves Pistám, nagyon fádom.

Pista. Azon ugyan könnyen lehet segíteni. Rakjon tüzet. Itt van néhány burgonya. A szalonna után is jó lesz. No, most süsse meg úgy, a hogy tanulta.

Kálmán. Hogy kezdjek bele? Hiszen tűz sincsen s még sohasem sütöttem burgonyát.

Pista (nevetve.) Ej! Hát arról semmi sem áll a könyvekben?

Kálmán. Épen semmi, kedves Pistám.

Pista. No hát majd rátanítom én, s megmutatom, hogy bizonyos dolgokban többet tudok mint maga. Csak legyen egy kis türelemmel. Egykettőre meglesz a tűz. (Kicsihol.) Igy ni! És most egy marék

száraz füvet rá — így la! (A esóvát ideoda lobálja míg lángot vet.) Mindjárt lesz tüzhely is (néhány száraz galyat tesz a tűzre.) No most lássa! — Itt lesz mindjárt a kész peccsenye is. (Tűzbe teszi a burgonyát.) Meglássa, milyen pompás lesz.

Kálmán. Hogy háláljam meg a jószágodat?

Pista. Azt hiszi az urfi, hogy én azért teszem, hogy nekem meghálálja? Elég jutalom az nekem, ha jól érzi magát. De várjunk csak egy kicsit. Megyek a közeli rétre néhány köteg szénáért, a közben a burgonya is megsül. Ugy alszik majd a szénán mint egy princz. (El.)

Kálmán. Hogy is tudtam csak oly igazságtalanul bánni ezzel a fiuval, s őt úgy lenézni! Most látom csak, hogy mennyivel nemesebb ő mint én, s mennyivel áll fölöttem! De meg is fogadom, hogy ezentul nem kevélykedem az én — hogy igazat beszéljek — (nagyot sóhajt) — kevéské tudományommal.

Pista (visszatér a szénával.) Itt van! — Lássam: megsült-e már a peccsenye? — Oh, hisz már egész parázs porhanyósra sült. Vegye csak, vegye csak urfi! Gyorsan a mig meleg, mert addig izlik legjobban.

Kálmán. De te szintén velem fogsz enni?

Pista. Most az egyszer nem, mert épen csak annyi van, hogy az urfi lakhatik jól vele.

Kálmán. De mégis. . . .

Pista. Csak hagyja az ifur! Nem is vagyok éhes. — No, jó-e a peccsenye?

Kálmán. Bizony jó, kedves Pistám!

Pista. Nem megmondtam, hogy itt jobb appétusa lesz mint otthon? Ha meg-

vacsorált, feküdjék le itt. (Szétszórja a szénát.) Én vigyázni fogok, hogy a tűz ki ne aludjék. (Kálmán lefekszik.) Jól van! Ezzel meg takarózzék be. (A szűrővel betakarja Kálmánt.) S most aludjék jól.

Kálmán. Sirhatnék, hogy ugy félre ismertelek.

Pista. Arról ne is beszéljünk többet. Felejtsek el! Jó éjszakát! Holnap, a pa-

csirta fog bennünket fölkelteni. (Kálmán elalszik, Pista mellette marad, s néha fát tesz a tűzre, dudolgatva csöndes zenekiséret mellett régiebb dalokat. El kezd szürkiülni. Madárfütty hallszik az erdő lombjai fölött.) De hamar megvirradt. A hálótársamat föl kell ébresztenem. (Gyöngéden érinti Kálmánt.) Kéljen föl ifuram s menjünk el szüleikhez, kik bizonyára már sokat aggódtak miatta.

SIRALMAS BÚCSU. (Lásd a 294. lapon.)

Kálmán (szemeit dörzsölve.) Igen — igen — mindjárt — nini! — hol vagyok? — ah! Tudom már. Jó reggelt Pistám.

Pista. Kedves egészségére kívánom az éczakai rövid nyugalmat.

Kálmán (fölkel.) Igen jól aludtam barátom. Itt a szűrőd, köszönöm.

Pista. Előre! Induljunk haza felé!

(Indulnak.) De megálljunk csak... zörejt hallatszik... ki jár erre?

Kálmán. Remélem, nem valami rossz emberek. Bujjunk e bokor mögé.

Hatodik jelenet.

Erdősy ur, *Erdősyné*, majd *Pista* és *Kálmán*.

Erdősy (síró nevéhez.) Kérlek, ne aggódjál annyira! Isten segedelmével majd

reá találunk. . . Itt kell lennie, éjjel nem mehetett messzire, bizonyosan jót aludt valamelyik fa alatt. (Kálmán előlép.) De csitt. . . ki van ott? Kálmán!

Erdősyné (fölsimeri Kálmánt s feléje rohan.) Te vagy, te gonosz gyerek! . . . Hálát adok a jó Istennek! — Mennyit aggódtam miattad egész éjjel!

Kálmán (letérdel.) Bocsánatot, drága szülőim! Ne nehezteljenek reám. Annyit mondhatok: hogy jobb fiut kapnak vissza, mint a minőt elveszítettek. (Ölekezés.)

Erdősy. Hogy, hogy? . .

Kálmán. Beismerem, hogy elbizakodott és hiu voltam mostanig, de ígérem tiszta szivemből, hogy ezután nem fognak reám panaszkodni. Mi jutalmat adna kedves atyám annak, a kinek javulásmat köszönhetem?

Erdősy. Biz azt jól megjutalmaznám.

Kálmán. Tessék ide nézni! (Pistára mutatva.) Ez a fiu itt a javító mesterem, az én kedves tanítóm s megsegítóm a bajban. Övé az érdem, ha e rut hibából kigyógyultam.

Erdősy. Ha így van, kedves Pistám, akkor házukba fogadunk és tovább is Kálmánunk mellett maradsz, már csak a jó példa végett is.

Pista. Oh, nagyságom uram, hisz nekem arra nincs érdemem!

Erdősy. Ugy lesz, amint mondám. Most pedig menjünk szaporán haza reggelizni, s ott Kálmán, elbeszélheted részletesen, hogy mi történt veled tegnap óta. Boldoggá teszed majd jó anyádat s engem is, ha javulásod tartós leend.

(A függöny legördül.)

HIBA A JÓBAN.

— Kicsi történetke Sarolta nénitől. —

(Képpel a 296—297. lapokon.)

MIKOR én még olyan növendék-leányka voltam, mint most azok, a kik a »Kis Lap«-ot olvassák — bizony régen volt! — hát biz'én, az igazat megvallva: makacs, akaratos kis leány voltam. Nem igen fogott rajtam a szép szó, hanem annál inkább fogott aztán egy kis esemény, melyet most nektek is el akarok beszélni.

Nevelő intézetben voltam, hol sokat tanultunk és szabad időnkben még többet játszottunk. Volt azonban köztünk egy nagyocska leány, Lórika, ki ritkán vett részt játékainkban, inkább olvasott, dolgoztatott. Mindig szives, nyájas volt mindenkihez, segített, tanácsolt amiben csak tehette és tanítóink mindig őt állították élénkbe mint példát, kit követni kell.

Egy májusi nap éppen az igazgató-nővel sétáltunk ki s a folyó partjára értünk. Szép tavaszi idő volt, de az időjárás olyan, mint ilyenkor rendesen: volt gyönyörű meleg, aztán megint hűvös, borongós nap. Ezen a napon éppen nagyon csöndes, meleg napos idő volt s a mint ott jártunk a kristálytisza víz mellett, én fölkiáltottam:

— Jaj, de jó volna megfürödni a folyóban!

Az igazgatónő majdnem haragosan szólt:

— Mi jut eszedbe, te kis cktondi! A víz még nagyon hideg. Valahogy eszettekbe ne jusson a folyóban fürödni. Majd

ha itt lesz az ideje, lesz rá gondom, hogy annak rendje szerint, kellő felügyelet mellett fürödjetek.

Ezzel tovább mentünk, azaz csak ők mentek, mert én hátra maradtam. Most már csak azért is meg akartam fürödni. Elbujtam egy bokor mögé és mikor a többiek már jó messze voltak, én levetköztem és beugrottam a vízbe. A mint belemerültem, azt hittem, rögtön meghalok. Később győződtem meg, mennyire igaza volt igazgatónknek, — a víz olyan hideg volt, hogy egy pillanat alatt megdermedtem s éreztem, hogy mindjárt megfulok. Rémülten sikoltottam fel, de segítséget nem várhattam... a víz sodort, már szinte fuldokoltam, mikor valaki megragadott. Pár percz mulva kint voltam a parton s ekkor láttam, hogy Lórika mentett meg. Nem volt ideje, hogy mind levesse ruháit és míg én, felöltözve, annak rendje szerint tértem haza, Lórikán észrevették, hogy csupa víz. Nem titkolhatta el. Hanem mi azt hittük, eltitkolhatjuk s Lórika is így szólt hozzám :

— Oktalanságot követtél el, de el ne árulj, különben nagy büntetést kapnál.

Én reám nem is gyanakodott senki, de láttam, hogy Lórikával valami szokatlan dolog történik. Az igazgató és a tanítónők nagyon komolyan, haragosan néztek reá, aztán elzárták külön szobába, nem is beszélhettünk vele. Mindenki tudta, hogy Lórika valami nagy hibát követett el, kemény büntetést szabtak reá. Persze csak én tudtam, hogy nem úgy van, hogy a hibás én vagyok. De én nem szólhatok, mert akkor én kerülök bajba.

Másnap a lezke alatt a tanítónő előszólitotta Lórikát (Lásd a képet a 296—297. lapokon.) és így szólt:

— Nagyon sajnálom, hogy olyan szomorú kötelességet köll teljesítenem. Az igazgató tegnap kereken megtiltotta, hogy valaki fürdeni merészeljen. És a tilalmat éppen az szegte meg, a kit eddig legjobb növendékünknek tartottunk. Mi pedig a szülőknek felelősek vagyunk növendékeink egészségeért is, és a ki ilyen vakmerő engedetlenségre képes, azt itt nem tarthatjuk. Lórikát tehát kizárjuk és még ma haza küldjük. Eddig jó példát adott, ezentul rossz példát adna.

Lórika elsápadt, de nem szólt semmit. Hanem én, — én ott a hátsó padban fölsikoltottam. Lelkiismeretem nem engedte, hogy miattam ilyen szégyen érje megmentőmet. Előálltam és őszintén megvallottam, hogy a bűnös én vagyok s Lórika mentett meg.

Rögtön jelentették az igazgatóknak, ki pár percz mulva bejött és Lórikához lépve, megcsókolta és így szólt:

— Kedves gyermekem, nagy jót tettél; büntetés nem érhet, sőt hálás vagyok irántad. Hanem figyelmeztetek, hogy mégsem cselekedtél egészen jót, hiba volt a jóban. Nagyon helyes titokban tartani a jótettet, ha másnak senkinek sincs köze hozzá. De soha sem szabad a hibát, bünt palástolni, makaesszágból titkolózni. Magadnak kárt és szégyent, szüleidnek és nekem szomorúságot okoztál volna, ha most jó tetteredért büntetéssel sujtalak. Régi kedves, derék leánykám vagy és Sarolta kap büntetésül két heti szobafogságot.

Elszenvedtem türelmesen, mert meg-
érdemeltem. Kigyógyultam akaratoszá-
gomból, Lórika pedig azontul még dere-
kabb leányka lett, mert amit tett, soha
sem titkolta el.

UTÓLAGOS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« 15. és 16-dik számaiban közölt
rejtvények megfejtését utólag még beküldték:
Krausz Berta és Tilda, Kanitz Gizella, Csergő
Erzsi, Lenke és Bandi, Redlich Ella, Havas Jenő
(Kinek az írása? F. b.) Pázmándy Olga és Mimi,
Oravecz testvérek, Tigermann Mariska és Nándor,
Reismann Miklós, Vavra Rezső, Kovács Ilona,
Rácz Jolánka, Albertine és Irénke, Jenő Ilona,
Gross Irén, Kaprinay Gizella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szokolszky Deodát. Hogy lengyel fiú létedre
megszeretted Magyarországot, mint második
hazádat: az csak természetes. Lengyel és magyar
mindig jó testvérek voltak. Meglepő, hogy alig
egy év alatt, milyen jól tanultál meg magyarul. —
Várnai Ilona. Szívesen vettem bizalmas meg-
szólításodat s igen sajnálom, hogy a többiek is
nem csatlakoztak hozzád. Örömet elbeszélgettem
volna mindnyájatokkal. Dicsérem irásodat, a mely
valóban csinos, valamint leveled is. — **Vérfi Béla.**
Úgyes csigarejtvényed nem sokára meg fog
jelenni. — **Herz Kornél.** Kedves emlékemben
fog maradni a veled való találkozásom. — **Sz.**
Ottília. A kis növendék valami érdemleges
dologban forduljon hozzám s én szívesen vála-
szolok neki is. Forgó bácsi az ő kis hívei közt
nem tesz különbséget. — **Oravecz testvérek.**
Köszönettel vettem a küldeményt s átadtam. —
Bydeskuthy Mariska. A »K. L.« elveszett számát
díjtalanul küldtettem meg s a két 5 kros bélyeg
értékét — 10 krt — a Bölcsödének juttattam. —
P. D. Bármily becses legyen is a jelen küldem-
ény, a minapi közleménnyel tett szomorú
tapasztalás megtiltja, hogy ezentul figyelembe
vegyem a további munkálatokat. Hogyan? Hát
a minapi üzenetnek nem lett volna más fogat-
natja? Még csak egy magyarázó, vagy mente-
kező sort sem kaptam! Ha a mostaninak meg-
írod a kutféjét, majd gondolkozom fölötte. —
Bukovszky Margit. Hogy bajod mellett is vig
és szorgalmas tudsz lenni — ágyadban tanul-
gatva, varrogatva s irogatva — ez nekem csak
annál fájdalmasabban esik. Szívemből kívánom,
kedves kis betegem, hogy lelked épségével

versenyre szálljon testi épséged. — **Horváth
Mariska.** Kaptam s átadtam. Köszönet érte. —
Baross Ágneska. Most, hogy a cziczatörténet
farkavégét is megkaptam, nem sokára fogom
közölni. — **Dull Andor.** A hirdetési mellékletért
a szerkesztő nem felelős. Ha éppen nagyon óhaj-
tod birni ama könyv-jegyzéket, a kereskedő azt,
kértekre, szívesen megküldi. A »Kis Lexikont«-t,
utmutatással, a kisebbek is használhatják. —
Révfy Gizella. 5665. — **Hutiray testvérek.**
Csalódásban vagy: római számaid összege DLICD
nem 1000, hanem 1200: D=500, L=50, C=100.
Számíts csak utána. — **Ittész Zsiga.** Jó, de
nagyon, nagyon könnyű. — **Kubinyi Irén.** Bár
mikor küldjed arczod mását, örömmel fogad-
om. — **Pfeifer Miksa.** Nem kételkedem már,
mióta állítod. Mindig szívesen látlak. — **Kohn
Gizella.** Szép előmeneteled, fényes osztályozásod
nekem is kedves elégtételemlere szolgál. — **Kovács
Andris.** A versikéd bizony tökéletlen: bátyádnak
igaza volt. De már azt ő nem tudhatja, vajjon
idővel nem-e válhatik belőled költő. Nem minden
korán fejlődő tehetség tartotta meg amit ígért,
míg tulfelölgyöngén indult gyermekből akárhány-
szor vált már jeles férfú. Ezeket azért mondom,
hogy se ne bízd el magad, se ne csüggedj. — **Auer
Jenő.** A tündérmese jól indul, de aztán nagyon
erőszakosan végződik. A valószínűtlenségek orszá-
gában is következetesnek kell maradnunk. A
mesei hagyomány szerint: halandó ember nem
vághatja le százával a manókat. Tégy újabb kísér-
letet. — *Több kéziratról a jövőszámban.*

Jótékonyság.

A bölcsöde javára: Éliás Béla 50 kr. —
A már eddig kimutatott 487 frt 72 krral
együtt összesen 488 frt 22 kr és 1db 10
frankos arany.

*

Halmi Ferencz árvái javára: Kövér
Duczi és Pálma, mint egy színi előadás jöve-
delmét: 2 frt 50 kr. — Éliás Béla 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Kövér
Duczi és Pálma, mint egy színi előadás jöve-
delmét: 2 frt 50 kr. — Éliás Béla 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a
»Nemzet« című napilapban.

*Az Ég áldása legyen a kegyes ada-
kozókon!* **Forgó bácsi.**